

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 05 februari 2020
Rolnummer 2018/AR/869

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest
Kopie arrest aan PG:
EG Verordening

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8E3
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

1. **E. D. BELGIE BVBA**, ON [...], met maatschappelijke zetel te [... - België], woonstkeuze doende op het kantoor van haar raadsman, Mr. [...]

appellante,

vertegenwoordigd door Mr. [...], advocaat te [adres]

tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen van 17 april 2018

tegen

1. **R M BV**, vennootschap naar Nederlands recht, ingeschreven in het K.v.K. te [...] onder nr. [...], met maatschappelijke zetel te [adres]- NEDERLAND

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. [...], advocaat te [adres]

De door de wet vereiste processtukken zijn in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen van 17 april 2018, het verzoekschrift, ter griffie van dit hof neergelegd op 27 april 2018, waarmee hoger beroep werd ingesteld tegen het bestreden vonnis van 17 april 2018 en de conclusies, neergelegd door partijen.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger. W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze werden geformuleerd in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies van partijen.

De zaak werd op de openbare terechtzitting van 8 januari 2020 op tegenspraak behandeld en vervolgens in beraad genomen.

I. FEITEN EN VOORGAANDEN

1. De betwisting heeft betrekking op diensten inzake digitale communicatie die BV R. M. (hierna “R. M.”) voor BVBA E. D. België (hierna “E. D.”) gepresteerd heeft en waarvan E. D. stelt dat zij gebrekkig zijn. E. D. vordert de terugbetaling van door haar betaalde facturen, alsook een vergoeding voor de schade die zij beweert geleden te hebben door toedoen van R. M.

2. Op 13 december 2016 is E. D. overgegaan tot dagvaarding van R. M.

In de dagvaarding vorderde E. D. R. M. te veroordelen tot betaling van 8.998,00 EUR in hoofdsom wegens ten onrechte betaalde facturen, te vermeerderen met de intresten en een bedrag van 5.000,00 EUR als schadevergoeding *ex aequo et bono* begroot wegens professionele imagoschade en kosten van tuchtrechtelijke verdediging, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten. Tevens verzocht zij de rechtbank te zeggen voor recht dat zij niets meer verschuldigd was aan R. M. Tenslotte vorderde zij R. M. te veroordelen tot de kosten van het geding.

R. M. betwistte de internationale rechtsmacht van de eerste rechter.

II. BESTREDEN VONNIS

3. Met vonnis van 17 april 2018 verklaarde de rechtbank zich zonder internationale rechtsmacht en veroordeelde zij E. D. tot betaling van de kosten van het geding.

III. VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

4. Met verzoekschrift van 27 april 2018 tekende E. D. hoger beroep gaan.

In haar syntheseconclusies vordert E. D.:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te vernietigen en de oorspronkelijke vordering van E. D. ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- R. M. te veroordelen tot betaling aan E. D. van 8.998,00 EUR in hoofdsom wegens ten onrechte betaalde facturen, te vermeerderen met de intresten overeenkomstig artikel 5 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf de datum van de betalingen en een bedrag van 5.000,00 EUR als schadevergoeding *ex aequo et bono* begroot wegens professionele imagoschade en kosten van tuchtrechtelijke verdediging, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten;
- in ondergeschikte orde: R. M. te veroordelen tot betaling aan E. D. van 8.998,00 EUR in hoofdsom wegens ten onrechte betaalde facturen, te vermeerderen met de intresten overeenkomstig artikel 5 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf de datum van de betalingen en een bedrag van 1.619,71 EUR incl. BTW schadevergoeding wegens kosten van

tuchtrechtelijke verdediging, te vermeerderen met de vergoedende intresten sedert 5 november 2015 en de gerechtelijke intresten;

- in elk geval : te zeggen voor recht dat E. D. niets meer verschuldigd is aan R. M.;
- R. M. te veroordelen tot de kosten van het geding.

In haar syntheseconclusies in hoger beroep vordert R. M.:

- het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te bevestigen en zich zonder internationale rechtsmacht te verklaren;
- zich onbevoegd te verklaren om van de vordering kennis te nemen en E. D. ervan af te wijzen;
- ondergeschikt: R. M. voorbehoud te verlenen om over de grond van de zaak conclusies te nemen;
- E. D. te veroordelen tot de kosten van het hoger beroep.

IV. ONTVANKELIJKHEID

5. Het bestreden vonnis werd niet betekend.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het hoger beroep is toelaatbaar.

V. BEOORDELING

6. De beoordeling van de zaak is beperkt tot de internationale rechtsmacht.

R. M. heeft de exceptie van internationale rechtsmacht *in limine litis* opgeworpen. Daarover bestaat geen betwisting.

7. De eerste rechter stelde terecht dat hij zijn internationale rechtsmacht diende te beoordelen aan de hand van wat in de gedinginleidende dagvaarding werd gesteld, los van de beoordeling van de grond van de zaak.

E. D. verwijst ten onrechte naar artikel 748*bis* Gerechtelijk Wetboek om te stellen dat de eerste rechter zijn rechtsmacht had moeten beoordelen aan de hand van de syntheseconclusies en niet louter aan de hand van datgene wat in de dagvaarding vermeld werd.

Artikel 748*bis* Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte vervangen “*voor de toepassing van artikel 780, eerste lid 3°*”. Artikel 780, eerste lid 3° Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat het vonnis het onderwerp van de vordering en het antwoord op de conclusies of middelen van de partijen moet bevatten.

De verplichting om van de laatste conclusie een syntheseconclusie te maken houdt bijgevolg verband met de motiveringsplicht van de rechter. De rechter dient enkel rekening te houden met en te antwoorden op de eisen of het verweer zoals gesteld in de syntheseconclusies.

Volledigheidshalve merkt het hof op dat de aan de syntheseconclusies voorafgaande conclusies nog wel belangrijk blijven om te beoordelen of bepaalde excepties *in limine litis* werden opgeworpen, of om de begindatum van de gerechtelijke intresten in geval van instelling van een tegeneis te bepalen. Hetzelfde geldt voor de inleidende akte, bv. om na te gaan of een uitbreiding of wijziging van eis in toepassing van artikel 807 Gerechtelijk Wetboek berust op een feit of akte in de inleidende akte aangevoerd.

Zo ook dienen de territoriale en materiële bevoegdheid en de internationale rechtsmacht beoordeeld te worden op grond van hetgeen de eiser in de dagvaarding vermeldt.

8. E. D. stelt dat in de overeenkomst geen forumkeuzebeding werd opgenomen en dat in de overeenkomst evenmin werd verwezen naar algemene voorwaarden. R. M. bevestigt in haar conclusies dat zij niet langer aandringt op het forumkeuzebeding zoals opgenomen in haar algemene voorwaarden, zodat de internationale rechtsmacht niet langer gesteund wordt op artikel 25 Brussel Ibis Verordening en het hof de argumenten die E. D. desbetreffend aanvoert niet moet onderzoeken.

9. R. M. stelt dat zij haar zetel in Nederland heeft zodat zij op grond van artikel 4 lid 1 Brussel Ibis Verordening in Nederland voor de bevoegde rechter had gedagvaard moeten worden.

Op grond van artikel 4.1. Brussel Ibis Verordening *“worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat.”*

Vennootschappen hebben hun woonplaats op de plaats van hun statutaire zetel of een hoofdbestuur of hun hoofdvestiging (artikel 63.1 Brussel Ibis Verordening).

R. M. heeft haar statutaire zetel in Nederland. Zij diende bijgevolg in principe voor de rechtbanken van de plaats van haar maatschappelijke zetel in Nederland gedagvaard te worden.

10. De regel van artikel 4.1. Brussel Ibis Verordening geldt *“onverminderd”* de overige bepalingen van de Brussel Ibis Verordening.

Artikel 5.1. Brussel Ibis Verordening bepaalt dat *“degenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben, (...) slechts voor het gerecht van een andere lidstaat (kunnen)*

worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels.”

E. D. stelt dat de Belgische rechter rechtsmacht heeft op grond van artikel 7.1 b. 2de streepje Brussel *Ibis* Verordening, vermits de overeenkomst betrekking heeft op de verstrekking van diensten en R. M. deze diensten in België moest leveren.

Indien de betwisting betrekking heeft op een overeenkomst kan een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, op grond van artikel 7.1 b. 2de streepje Brussel *Ibis* Verordening in een andere lidstaat worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd. Voor wat overeenkomsten voor de verstrekking van diensten betreft, is de plaats van uitvoering van de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt de plaats in een lidstaat waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of verstrekt hadden moeten worden, tenzij partijen anders zijn overeengekomen.

Tussen partijen bestaat geen betwisting over het feit dat de overeenkomst als een overeenkomst voor de verstrekking van diensten beschouwd moet worden en dat R. M. de dienstverstrekker was.

E. D. toont niet aan dat R. M. haar diensten in België verstrekt heeft. Zij toont ook niet aan dat dit was overeengekomen.

Het hof dient dan ook de plaats van verstrekking van de diensten te bepalen en dient dit te doen op basis van hetgeen in de dagvaarding vermeld werd.

In de dagvaarding verwijst E. D. naar een contract dat zij op 4 juni 2015 met R. M. heeft afgesloten voor *Search Engine Optimization (SEO)* (zoekmachine optimalisatie) en *Search Engine Advertising (SEA)* (zoekmachine advertering) ter optimalisatie van de vindbaarheid van de websites www.euro-dent.be en www.euro-dent.nl. In de dagvaarding wordt telkens melding gemaakt van “de websites” in het meervoud.

E. D. miskent de duidelijke bewoordingen van de dagvaarding wanneer zij in haar conclusies stelt dat zij *“nooit beweerd [heeft] dat de diensten betrekking hadden op een Nederlandse website”*.

Uit de dagvaarding blijkt ook niet dat R. M. haar diensten heeft verstrekt in België omdat het (potentieel) cliënteel van E. D. de websites daar consulteerde.

Op basis van hetgeen in de dagvaarding vermeld wordt blijkt niet dat de plaats van verstrekking van de diensten in België gelegen was.

E. D. kan zich dan ook niet beroepen op artikel 7.1. b. 2de streepje Brussel *Ibis* Verordening.

11. E. D. beroept zich eveneens op artikel 7.2. Brussel *Ibis* Verordening. Zij stelt dat R. M. een onrechtmatige daad begaan heeft in België, zodat zij ook op grond daarvan voor de bevoegde rechter in België gedagvaard kon worden.

De eerste rechter oordeelde eveneens terecht dat uit de gedinginleidende dagvaarding niet blijkt dat er sprake is van een onrechtmatige daad van R. M., noch dat E. D. een vordering tegen R. M. instelt wegens een onrechtmatige daad. Met de eerste rechter stelt het hof vast dat in de gedinginleidende dagvaarding enkel verwezen wordt naar de overeenkomst van 4 juni 2015, dat in de dagvaarding de woorden “onrechtmatige daad” niet gebruikt worden en dat uit de vermelde feiten niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een onrechtmatige daad eerder dan van een beweerde contractuele wanprestatie van R. M.

Euro Dent kan zich dan ook niet beroepen op artikel 7.2 Brussel *Ibis* Verordening om rechtsmacht toe te kennen aan de eerste rechter.

12. Uit het voorgaande volgt dat E. D. R. M. op grond van artikel 4.1 Brussel *Ibis* Verordening had moeten dagvaarden in Nederland.

De eerste rechter heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat hij niet over rechtsmacht beschikte.

Het hoger beroep van E. D. is ongegrond.

VI. GERECHTSKOSTEN

13. Als in het ongelijk gestelde partij dient E. D. te worden veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten van R. M.

De vordering van E. D. is een gemengde vordering en bestaat deels in een in geld waardeerbare vordering (vordering tot betaling van 13.998,00 EUR) waarvoor de rechtsplegingsvergoeding 1.320,00 EUR bedraagt, en deels in een niet in geld waardeerbare vordering (vordering die ertoe strekt te zeggen voor recht dat zij niets meer verschuldigd is) waarvoor de rechtsplegingsvergoeding 1.440,00 EUR bedraagt.

Bij een gemengde vordering moet de rechtsplegingsvergoeding worden bepaald op basis van de vordering waarvoor de hoogste wettelijke rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is.

Partijen verzoeken het hof niet af te wijken van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding en er bestaat tussen hen geen betwisting over het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

VII. BESLISSING

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep toelaatbaar, doch ongegrond.

Het hof bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Het hof veroordeelt BVBA E. D. tot betaling van de kosten van het hoger beroep aan de zijde van BV R. M. begroot en door het hof vereffend op 1.440,00 EUR (rechtsplegingsvergoeding).

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 05 februari 2020 door
Raadsheer
Griffier-hoofd van dienst